

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Deset, dvajset, trideset čolnov, še več, petdeset, sto, — o, še več se jih je bližalo glavnemu toku. Prostrana vodna gladina, grgrajoča valove in vrtnice, je bila vsa pokrita od lahnih čolničev iz bivoljih kož. V vsakem pa je sedelo četvero ali šest Indijancev, ki so naglo in neslišno gibali s svojimi vesli sem in tja in se molče premikali dalje za svojimi vodniki. Štirje voditelji so bili in v obliki štirih klinov se je pomikala indijanska vojska v čolnih proti drugemu bregu. Pa še vedno in vedno so vzdaj drseli novi čolni.

Kornstalk je velel poganjati čoln poleg Tekumsehovega čolna. Tekumseh je klečal na konici čolna in je pozorno zrl v noč. Zdaj pa zdaj je, ne da bi se okrenil, dvignil desnico ali levico. Takoj nato so veslači spremenili smer in

vsi čolni, ki so sledili, so enako zaokrenili. Voziti so morali mimo nekaterih peščin. Drseli so tik ob čolnih Črne kače in okrog otočka, ki je bil porasel z drevjem. Tam so se spet ločili od Črne kače.

In zdaj je šlo navzlic deročemu toku naravnost proti drugemu bregu, kakor da so izstreljeni. Natanko na koncu rta, kjer se reka Kanavha izteka v Ohajo, se je ustavila vsa indijanska vojska v čolnih. Na levi so se izkrcavali bojovníki Modrega jopiča in Katahekase, ki so zavili še nekoliko dalje po Ohaju na levo, na desni strani pa je nekaj pozneje pristala vojska Črne kače, ki je še zaplula po Kanavhi in se potem izkrcala na rtu.

Kornstalk in Tekumseh sta bila prva stopila na kopno. Iz grmičevja na

Ob prvem jutrnjem svitu so indijanski bojovníki trčili na bele vojščake, ki so prežali to jutro na čisto drugačno divjačino ...

bregu se je dvignil Logan, ki je odtod že precej časa motril bele bojovnike in njihovo kretanje. S seboj je imel kakih petdeset mož, ki so mu bili zanesljivi, spretni in pogumni ogleduhi.

Oba poglavarja sta menjala par besed, Logan je tiho kliknil. Trije bojovniki so pristopili k njemu. Sledilo je kratko povelje. Takoj nato so trije bojovniki pokorno odstopili. Dvignili so čoln iz grmičja, ga položili v vodo in zaveslali navzgor po Ohaju, h Katahekasi in njegovim bojovnikom, da jih povedejo na pravo mesto, kjer bodo lahko od strani prijeli sovražnika. Katahekasa pa naj bi se popeljal po drugi strani brega Kanavhe še dalje od taborišča belih, da po možnosti napade sovražnika za hrbtom.

Odposlana sta bila dva sta k Modremu jopiču in Črni kači.

Potem sta Kornstalk in Tekumseh takoj začela prodirati.

Najprej bi bilo treba premagati ozko obrežno planoto, ki je bila od kakšnih pet do sedem kilometrov široka in gosto porasla z vrbinjem in raznim grmičjem. Pohod je bil naporen. Že se je pričelo daniti. Ob prvem svitu je bilo napredovanje nekoliko olajšano, toda bil je tudi že skrajni čas.

Meglice so se kakor pajčolan ovijale nizkih vrb. Mokre so visele veje in stresale rosne kaplje na gole hrbte indijanskih bojovnikov, ki so molče švigali naprej proti sovražnemu taborišču.

Tekumseh je bil na čelu dolge kače bojovnikov. Kamorkoli je zavil on kakor glava, tjakaj mu je v zavojih sledil ves dolgi trup. Morali so čez veliko padlo deblo. Prerili so se med vejami. Preskočili so potoček. Sledili so stezam divjačine. Zavili so spet med grmičje. Popolnoma neslišno se to ni dogajalo, toda to tudi ni bilo potrebno.

Naenkrat je v mlado jutro odjeknil strel.

Takoj sta sledila dva, potem trije streli.

Štirje možje so skočili pokonci.

Hiteli so dalje po planoti. To so bili beli bojovniki, ki so si hoteli za ta dan preskrbeti divjačine, pa so zgroženi pričakovali vse hujše zveri.

Tekumseh, enak panterju, jam je divje sledil, vrgel se je na poslednjega, ga podrl na tla in se sam spotalnil.

Beli bojovnik ga je tisti mah pograbil za goltanec in ga potisnil k tlom. Tekumseh se ga je oklenil in se prevadil, ne da bi izpustil sovražnika. Premetavala sta se. Belec je udaril s hrbtenico ob prvi štor, vzdihnil je, zaječal, trenutno je izgubil zavest. Tekumseh je poldeknil nanj in z nožem ob grlu končal njegovo življenje.

Takoj nato je Tekumseh spet planil, da zbrzi za ostalimi tremi belci. Nekateri njegovi bojovniki so rinili nekje med vejami dalje. Brez besede je Tekumseh potegnil dva ob stran. Sledil je kratek svarilni krik. Vsi so se okrenili. V medli jutrnji svetlobi Indijanci sami niso spoznali Tekumseha. Vrgli so se nanj. Podrlj so ga na tla. Zamrmral jim je samo tri besede in spet so ga izpustili. Potem so se okrenili, spet je nastala gneča, tedaj so zadonele glasne besede v jutrnji mrak, Kornstalk je velel: »K tlom!« Vsi so ubogali, samo Tekumseh je ostal pokonci. Stopil je preko nekaterih ležečih bojovnikov in kriknil: »Kiš-Kalva! Peta-Kuta!«...

Dva moža sta skočila k njemu, ko sta čula vsak svoje ime, in sta sledila Tekumsehu. Tedaj sta od leve zagrmela dva strela. Tekumseh se je obrnil, v zaletu je preskočil grm. V preskoku je čul, kako je Kornstalk zaklical dva bojovnika. Z nogama je Tekumseh skočil na nekaj mehkega. Pograbil je. Da, tu je ležal belec. Že je Tekumseh spet imel nož v rokah. Sledil je vzkrík, grgranje in spet je bilo končano življenje belega človeka. Peta-Kuta in Kiš-Kalva sta se vrgla na drugega belca. Obupno se je branil, toda tomahavk je opravič svoje.

Dalje prihodnjič.

Tudi Indijanci so v nekdanjih vojnah imeli sanitetno službo: tako so odnašali ranjence

Katarina in kraljevič

(Narodna legenda, zapisal Vraz.)

Katarina je samevala na gori, dolgi in visoki. Nekega dne je prišel v goro sam mladi kraljevič. Stanoval je v prelepem gradu, nič drugega ni delal, kakor jedel in pil, pa na lov je hodil.

»Prelepa je ta Katarina, za ženo si jo bom vzel«, je dejal in se deklici priklonil do tal. Ko pa se spet zravna, že ni bilo device nikjer... zginila je neznano kam...

Jezzen se vrne kraljevič v svoj grad pod goro. Hodi po sobanah gori in doli, sem in tja, in kuje načrte, kako bi pridobil lepo deklico z gore. Pokliče valpta in mu ukaže, naj zbere vojščake in hlapce.

Na dvorišču nastane velik šunder, ko se začuje glas grajske straže. Od vseh strani vro skupaj vojščaki in hlapci, vsak je imel v rokah bridko orožje: meč ali sulico.

Tedaj stopi pred nje gospodar, mladi kraljevič. »Čujte, moji verni slugi!«, jim veli. »Stopite v goro nad gradom, kjer se skriva deklica. Morate jo vjeti, a ne storite ji nič žalega!«

Dolga vrsta oboroženih mož se spusti v breg in krene v goro. Tam so preiskali vse koticke, pogledali so pod vsako smreko in vsak grim so pretaknili. Naposled so našli skrito jamo, v njej je domovala imeritna deklica. Sedela je na odžaganem hrastu in je grizla sladke koreninice. Poleg nje je ležala sina in Katarina jo je božala po gladkem kožuščku.

Pred deklico je stopil valpet in jo je povabil s seboj. Dekle se je branilo in zatrjevalo, da ne gre iz gozda, kjer ima svoj dom sredi prekrasnih smrek in hrastov, za družčino pa so ji ptički, srne in druga divjačina.

Nič ni pomagalo njeno izmikanje in tarnanje. Valpet je naročil štirim vojščakom, stopili so v jamo in so prinesli deklico na plan. Naložili so jo na nosilnice, ki so jih hitro spletili iz vejevja. Nato so jo posadili na vejevje in so jo v dolgem sprevodu nesli na grad.

Pri zgornji lini je sedel kraljevič in strmel v daljo, kdaj se bo vrnil valpet s svojo vojsko. Ko ugleda došlece, ste-

če brž na dvorišče in veli odpreti vrata in spustiti grajski most.

»Haho, halo, kraljevič, ti naš junaki vojskovodja! Pripeljali smo s seboj Katarino iz gore!« so mu vpili vojščaki v pozdrav.

»Katarina, hočeš biti moja žena?« se prikloni kraljevič pred deklico iz gore.

»Nočem biti tvoja žena!« mu odvrne Katarina.

Še v drugo vpraša mladi kraljevič: »Bodi moja žena, prelepa deklica iz gore, sicer te bom dal pribiti na kol!...«

Trdo mu odvrne Katarina: »Raje grem na kol, kakor da bi postala tvoja žena.«

In še v tretje stopi kraljevič pred gozdno deklico, prikloni se ji do tal z milim glasom: »Katarina, prosim te, postani moja žena, sicer te bom dal vreči v ogenj!«...

Še bolj trdo mu odgovori Katarina:

»Nočem biti tvoja žena, raje vidim, da me vržeš na grmado.« ...

Divje se zasmeji tedaj kraljevič, lepi mladi kraljevič, obrne se k svojim hlapcem in zakliče: »Halo, halo moji zvesti fantje in možje! Brž znesite dračja in lesa, pa napravite grmado, visoko in široko!«

Kakor blisk so se raztepli hlapci na vse strani, s polnimi naročji lesa so se vračali na dvorišče.

Še v drugo in še v tretje jih je nagljal graščak po dračje in drva. Grmada je rasla, kraljevič je ježno gledal pred se, Katarina pa je strmela vesela v nebo.

Tedajci, ko je segala grmada že visoko pod nebo, je pristopil sam kraljevič s prižgano plamenico k grmadi in je podtaknil ogenj. Visok, rdeč zubelj je švignil pod nebo. Tedaj je ukazal kraljevič Katarino peljati v gornji stolp in skozi lino so jo pahnil na grmado.

Kakor ukopani so gledali kraljevič in njegovi vojščaki, ko je padla Katarina v grmado in so jo zajeli ognjeni jeziki. Vsi so menili, da bo zgorela pri priči. Pa se je zgodil čudež: ni mogel ogenj Katarini do živga, lepo pesmico je zapela deklica sredi grmade. Nato pa je ogenj ugasnil, kakor bi ga polili

s sto vedri vode. Iz grmade pa je zletela visoko pod nebo lepa Katarina, kakor ptiček je švignila nazaj v goro.

Prestrašeni kraljevič in njegovi pa so strmeli, kakor bi jih kdo začaral, gledali so za deklico, ki je zginila v goro.

Tam v gori pa so se oglasili doslej neznani, prelepi zvonovi in njihova pesem je šla daleč tja v daljo, preko gradu, kraljeviča in njegovih vkopanih vojščakov.

Vsako leto na tisti dan, ko so vrgli Katarino na grmado, zapoje v gori zvonovi s svojimi ubranimi glasovi. Kdor jih čuje, bo srečen skozi vse leto.

—ve—

Kakor zlato v ognju

(Po zgodbi M. Zapoljskega Ivan Vuk
(Konec.)

Poiskal je Jožeta. »Pojdiva!« mu je velel.

»Kam?« ga je vprašal prijatelj.

»Molči! Boš že videl!«

V Francetovi glavi se je bila nenedoma porodila misel. Načrt se mu je zdel dober in naraven. In v duhu je videl pred seboj namen: Jože mora dobiti obleko in obutev!

Na Aleksandrovi cesti, kjer je promet najbolj živahen, so ljudje opazovali kaj nenavaden prizor. Nežen, gosposko oblečen fantek z bleščečimi očmi je z levico držal slabo oblečenega, bosonosega prijatelja za roko, v desnici pa čepico, ki jo je nastavljal mimo-idočim, proseč:

»Gospod... gospa... prosim, žrtvujte kak dinar za mojega siromašnega prijatelja. Obleke in obutve nima, da bi mogel pozimi hoditi v šolo!«

Ljudje so gledali, postajali, se čudili. Kaj pomeni to?

Mimo je prišel tudi Francetov oče. Zagledal je sina, kako berači, in se zgrozil: »Ali noriš?« je rekel ves zmeden in jezen.

Franceta srečanje z očetom ni zmedlo. Pogumno je odgovoril:

»Za Jožeta prosim! Očka, moj prijatelj je. Tako raztrgan in brez obutve ne more v šolo.«

Okoli naših znancev se je zbrala gruča ljudi. Skozi gručo se je preril starejši gospod in slišal Francetov odgovor. »Dobro srce imaš fant! Iz tebe bo še cel mož!«

»Jože je moj prijatelj!« je odgovoril France in z bleščečimi očmi pogledal starega gospoda.

»Da, dokazai si, da si mu res prijatelj. Kakor zlato v ognju, tako se preizkušajo dobri prijatelji v nesreči!«

In prijel je Jožeta za roko. Šta sta v trgovino, kjer mu je kupil toplo obleko.

Čepico, čevlje, perilo in torbico za šolo je pa Jožek dobil od Francetovega očeta.

Madeži – umetniške slike

Za kak večer vam priporočamo naslednjo zanimivo igro, ki jo igra lahko več oseb; pa tudi posameznik najde ob njej dovolj razvedrila. Vzemi košček papirja. Novih pol ne boste načeli; pa seveda tudi rabnih zvezkov ne boste uničevali! S peresom pritisnete na list kapljico črnila, da nastane na papirju madež. — Po sredi madeža pripognete papir in s prstom pritisnete na kapljico črnila, ki jo imate skrito v zvitem papirju. Nani lahko tudi večkrat na lahko udarite da se madež razlije na prečudne načine. Nato papir odvijete in boste dobili čudežne slike. Včasih vam bo dal madež netuljčka, netopirja, poskočnega paja-

ca, trebušatega možička, školjko, aeroplan in sto in sto drugih umetnij.

Brihtni »Jutrovčki« pa s samimi copernijami, ki so jih dosegli z vpogibanjem lista, še ne bodo zadovoljni. Nastali madež bodo izboljšali, kakor jim bo narekovala njihova iznajdljivost. Madežu bodo lahko še dodali kaj navzgor, navzdol, na desno ali levo, da bodo dobili še bolj izrazite slike. Največ zabave bo v družbi, če si boste iztuhtali kaj smešnega. Kdor bo dosegel šaljive podobe z najmanj črtami ali dodatki, bo žel največ pohvale. Pričujoča slika nam kaže zadovoljen zamorski parček: možička in ženičko, ki gresta na popoldanski izlet.

(Na pol izvlečena črta po sredi risbe kaže, kje smo papir vpognili.) Poskusite z umetnijami, ki jih dajo madeži in če se komu posreči kaj prav imenitnega, naj nam pošlje na vpogled.

Danilo Gorienšek:

Pesem o rogaču

Kadar primaha jo rogač,
srce se skrije sredi hlač.
vse punčke, site, tešče
on brž zajame v klešče.
In če mu punčka ne uboga,
rogač naj pride brez odloga,
tak naj jo vščipne, tak drži,
dokler spet punčka pridna ni.

Listnica uredništva

UGANKE IN KRIŽANKE V ZADNJI ŠTEVILKI SO PRAVILNO REŠILI:

Nadu Bogomil, uč. VI. razr. v Sisku, Ponikvar Stanko, dijak III. razr. gimn. v Ljubljani, Svinšek Beno, uč. IV. razr. v Gornji Radgoni, Brus Karol, uč. II. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Marjan Bovha, uč. II. razr. drž. real. gimn. v Celju, Branko Verovšek, uč. IV. razr. v Senovem pri Rajhenburgu, Petrušič Albert, dijak ? razr. v Ljubljani, Breg 14.

★

Ramzes: Stric Matic je prebral Tvoje pesmi in Ti iskreno svetuje, da prepustiš ta posel drugim. Pesniška žilica ni vsakemu dana. Če nimaš tega daru, potem zaman glodaš »vinčnike« zaman iščeš primernih rim. Pesem mora privreti iz srca. Če naj bo kaj prida. Če se pa siliš napraviti pesem, bo ves trud zaman in zmerom boš dobil skrupulo.

Jutrovčki pišejo

Ljubi stric Matie! Že dolgo je tega, kar sem sklenil, da Ti pišem, pa sem vedno odlašal. Danes šele sem se opogumil, da Ti pišem. Doma sem iz Tacna, pod Šmarno goro, šolo pa obiskujem v Kočevju, v zavodu za slepo deco. Čeprav imam doma še ljubo mamico, skrbnega očeta in bratce ter sestrico. Vendar sem se tudi tukaj lepo privadil. Saj imamo vedno dovolj razvedrila. Me ni je najljubše, kadar ob nedeljah prebiramo povesti, prav sedaj čitamo povest »Šimen z Roža«. Meni zelo ugaja, le tako je žalostna. Bodi najlepše pozdravljen! Tvoj prijatelj

Franc Medved, uč. II. razr. v zavodu za slepo deco v Kočevju.

Ljubi Franček! Tvoje pismo me je pristrčno razveselilo, čeprav je prišlo malce pozno v moje roke! In javno Te moram pohvaliti, da že dolgo nisem dobil tako lepo in lično napisanega pisma! V zahvalo, posebej pa še Tebi v razvedrilo in veselje, Ti pošljem še danes tri lepe mladinske knjige. Gospa učiteljica Ti jih bo gotovo rada prebrala, in Tvoji tovariši se bodo lahko s Teboj vred veselili. Zdaj Ti moram pa še nekaj povedati: odkar ste bili v Ljubljani in ste nam tako lepo zapeli, so naše misli mnogokrat pri Vas. Prepričani smo, da boste še kdaj prišli k nam v belo Ljubljano, in že zdaj se zelo veselimo. Krepko Ti stiskam desnico, vrli mali Franček, in pristrčno pozdravljam Tebe in vse Tvoje tovariše

stric Matie.

Dragi stric Matie! Zahvaljujem se za knjigo. Zelo sem bil vesel, da sem bil nagrajen. Ves dan sem se smejal in prepeval sem. Knjigo sem takoj prebral in tudi vsi drugi domači so jo prebrali! Knjigo sem v lep papir zaviil in jo spravil za spomin. Prav lepo Te pozdravlja

Germovšek Bogo, učenec III. raz. v M. Soboti.

Dragi stric Matie! Nepopisno sem bil vesel, ko sem zagledal v »Mladem Jutru« mojo nagradno nalogo; še bolj sem bil, ko sem med srečnimi nagrajenci našel tudi moje ime. Najbolj vesel sem pa bil, ko sem prejel nagrado samo

Tako rad knjige čitam in sem pravljico »Kralj Debeluh in sinko Debelinko« prečital v dveh dneh. Tako je bila lepa, da sta še mama in Metoda napeto poslušali. Dragi stric Matie, pristrčno se Ti zahvaljujem in Te lepo pozdravljam. Tvoj vdani

Ciril Gorišek, uč. III. razr. lj. š. v Hotiču pri Litiji.

Svetovna vojna. Leta 1914. je izbruhnila svetovna vojna. V 24. urah so morali fantje in moške oditi na vojno. Tudi konji so morali iti v vojno. Vlak za vlakom se je peljal z rojaki in konji in kanoni na fronto. Čez nekaj dni so z fronte prišli ranjenci, kateri so vse bolnišnice napolnili. Dosti vojakov ni več prišlo domov iz vojske, veliko jih je bilo mrtvih in ujetih. Hrane je bilo za ljudi doma zelo malo. Kruh, moko, sladkor, meso in druge jestvine se je težko dobilo, ljudje so se mogli nastaviti v vrste in dolgo čakati pred trgovinami, da so malenkost dobili. Tako so bili jeseni 1918 leta, ko je vojna minila, vsi ljudje veseli in potem se je Jugoslavija ustanovila.

Skoberne Helena, u. IV. z. o. s. v Braslovčah.

SVETOVNA VOJNA.

(Spomin mojega očeta.)

Moj ata je bil v svetovni vojni od 28. julija 1914. do 7. decembra 1918. leta. Ker je bil že v mirni dobi vojak in sicer trdnjavski topničar v Pulju, je tudi v začetku svetovne vojne odšel v Pulj in bil tam 15 mesecev, kjer je opravljal razna vojaška dela in največ pa provizoričnih baterij.

Nato je odšel z nekoliko drugimi tovariši na Dunaj, kjer so jih z drugimi tovariši bojno opremili in po 14 dnevem odmoru odšli proti Turčiji in sicer na Dardanele, tam so naše oz. bivše avstrijske čete skupno z Bolgari in Nemci v kratkem času odbili oz. prepodili takratnega sovražnika Angleže in Francoze. Se nato vrnili v mesto Carigrad in bili tam na oddihu okoli 4 mesece, se nato zopet vrnili v Avstrijo, po daljšem času bivanja v ozadju je odšel na Tirolsko fronto, bil tam pri

42 cm Haubitz bateriji skozi 15 mesecev, zadnji mesec je imel dopust in tik pred koncem dopusta dobil brzojavko z Dunaja da je njegova baterija že iz Tirolskega na Dunaju naj takoj odpotuje za njimi, tam so ostali 14 dni jih zopet sveže bojno opremili in nato odšli na francosko fronto kjer se pa na srečo niso več dolgo bojevali ker je kmalu prišla brzojavka iz Avstrije da se je cesar Karel zahvalil na prestol in da je v Avstriji vojna končana nakar so Avstrijske čete nehale se bojevati in nato počasi deloma se vozili na vozovih deloma hodili skozi Belgijo in skozi Nemčijo proti svoji domovini in tako so 7. decembra 1918 leta končali svetovno vojno in stopili v ljubo domovino Jugoslavijo.

Dernač Cirila, učenka III. razr. osn. šole v Braslovčah.

Svetovna vojna. Svetovna vojna se je začela leta 1914. Ob času svetovne vojne so krvavele cele pokrajine. Ljudje kateri so ostali doma so morali trdo delati. Naš sosed je bil v vojni na Tirolskem. Na Tirolskem so padali vojaki, kar drug za drugim. Tudi naš sosed je bil med temi vojaki in je pripovedoval strašne reči. Pripovedoval je tudi, da je skoraj največ vojakov dalo življenje in kri za svojo domovino na Tirolskem. Le par vojakov je ostalo živih, ali brez posledic ni ostal nihče. Naš sosed je dobil strel v nogo in še manjše poškodbe. Čeprav so žrtvovali premnogi vojaki življenja in prelili kri, pa vendar nam je zasvetila zarja svobode. Svetovna vojna se je končala leta 1918.

Vodlak Pavla, uč. IV. raz. v Braslovčah.

Spomin iz svetovne vojne. Moj očka je bil v svetovni vojni. Pripovedoval mi je, da je bil ranjen v roko. Potem so se ranjenci vozili po vlakih, in so imeli veliko postelj. Imeli so tudi dovolj hrane. Vozili so se dva meseca in pol, preden so prišli v neko mesto ki se je imenovalo Dunaj. Tam so izstopili nakar je prišla neka nuna in ga je kar nesla v bolnico on pa je rekel, »pusti me, saj nisem ranjen v nogo temveč v roko«. Ona pa je jezno rekla »Bodi zadovoljen da te nesem«.

Elga Ludvig, uč. II. razr. os. šole na Jesenicah.

Dragi stric Matic! Prvič se oglašam v Tvojem kotičku in upam, da mojega pisma ne boš zavrzel. Od svoje stare mame sem zvedel tole:

Pred odhodom na bojišče.

Bilo je julija leta 1914, ko so prestrašeno zadržale duše in srca so se stisnile od bolesti. Bili so vsi enih misli. A povelje se je glasilo: »Vojna, na vojnsko!« Ubogali so, dasi neradi.

Poslovil se je mož od žene, oče od otrok in doma, sin od matere in fant od svoje drage, nihče pa ni bil porok, da se vrnejo. Odpeljali so se v okrašenih vozovih, nekateri celo za vselej, ti so padli na bojnem polju za vselej. Zajokale so vdove, matere, zaplakali otroci, zalhtele pa so tudi liube, ker so izgubile svoje drage. Zajokale so, a bilo je zaman, zakaj jok ne obuja mrtvih. Leta 11. novembra 1918 pa je zatrobil francoski trobentač in s tem naznanil: končala se je svetovna vojna.

Ciril Verovšek, dijak I. drž. real. gim. v Ljubljani III. b.

Mir hočemo. Bilo je med svetovno vojno na tirolski fronti. Med pokanjem granat se je čulo drdranje strojnic. V avstrijskem jarku je star vojak ravnokar potegnil z zobmi za vrstico na granati. Toda ko je prišel čas, da bi jo vrgel izza okopa, so se njegovi prsti krčevito oprijeli železa. Se trenutek in posadko bi pokončalo lastno orožje, da ni priskočil mlad častnik izvil možu železo iz rok ter ga zalučal na sovražnike.

»Slabe živce imaš mož za take stvari. Prenehaj!« mu je ukazal.

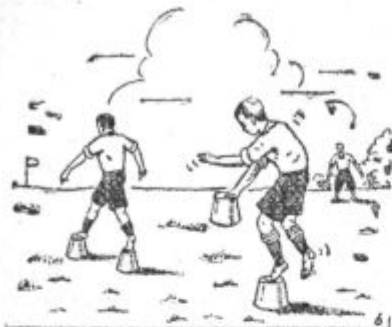
Prišel pa je čez čas hud pritisk od nasprotni strani; vsakdo je bil preveč zaposlen.

Dotični vojak se je moral v sili zopet prijeti metanja granat, toda že pri naslednjem poizkusu ga je prijel krč v roko. V bojnem ognju ga ni nihče opazil, razen mladega častnika. Da bi ta rešil življenje ostalim in sebi, je skušal iztrgati nesrečniku granato iz rok. Bilo pa je prepozno: granata je eksplozirala in tisti del jarka s posadko vred je zletel v zrak.

Nato pa se je zopet začelo prasketanje granat in drdranje strojnic.

Urbančič Miljenko, dijak v Ljubljani, Čopova ul. 10.

Tekma s cvetličnimi lončki

Poizkusite prirediti enkrat tako dirkalno tekmo. Zagotavljam vam, da boste imeli dosti zabave. Vsak udeleženec dobi dva cvetlična lončka. Preden se »tekači« spuste v dirko, se postavijo v vrsto vsak stoječ na svojih cvetličnih loncih. Ko dobe znamenje za odhod, se vsi sklonijo ter porinejo z rokami vsak po en lonec v primerno razdaljo naprej, se postavijo na prednji lonec in poskušajo poriniti drugega kolikor mogoče daleč naprej. Precej vaje in spretnosti je treba, preden se človek lahko z uspehom udeleži take dirke. Kakor pri drugih tekmah tako mora tudi tu sodnik budno paziti, da se kdo ne pregreši. Noga se ne sme dotakniti zemlje. Kdor izgubi ravnotežje, ne sme več tekovati.

Manica:

Stekleno jabolko

(Konec.)

»Očka,« zaprosi Peter, »naj grem vsaj za en teden k stricu! Še lani je rekel, naj le pridem, da mu bom čuval vrt in sadje. Oh, pa kakšno sadje in — kolikor ga hočem.«

»Jaz bi šel pa tako rad k teti na Dolenjsko,« vzdihne Pavel. »Teta res nima toliko sadja kakor stric, ampak — čez njen vrt teče potoček, tako pripraven za kopanje. Jej očka, tam je prijetno!«

»Kam pa ti želiš, Minkica,« je zaobrnel oče h hčerki.

»Nikamor ne pojdem, očka! Saj veste, da ne pustim mamice same. Če mene ne bo doma, kdo bo pa hodil namesto nje v trgovino, po mleko in — vedno je

kaj treba. In če gremo vsi, kako bo pa mami dolgčas! Če zbolí lahko. Ne, jaz ne grem nikamor!«

»Minkica, tu imaš jabolko!« reče ves ginjen oče. »Ti si ga najbolj zaslužila. s tem, da ne misliš samo nase, nego tudi na svojo dobro mamico.«

Peter in Pavel se zdajci začutita nekam neprijetno zadeta. Ne le, da je darilce dobila sestra, nego mori ju tudi težka zavest, da sta čisto pozabila na svojo mater. Plaho in otožno se ozirata, zdaj v mamo, zdaj v očko.

Roditelja se spogledata, nato pa dobra mati svoja fantiča lepo potolaži.

»No, no, saj vem, da me imata rada tudi vidva. Zato naj bo tako, kot sva že sklenila z očkom. Na počitnice gremo namreč vsi in tako ostanemo lepo skupaj!«

To reka, mati ljubeče objame vse otroke, ki jih vest, da gre tudi mati z njimi, neizmerno razveseli. Najbolj srečna je pa seveda mala Minkica, ki je zaslužila prelepo jabolko.

Kvadrat II

1	2	3	4
	S		
2	S	L	A
3		A	
4		P	

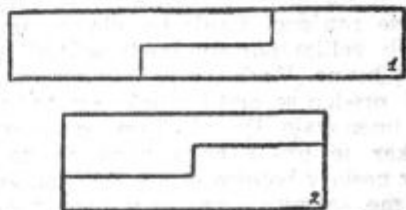
1. evropska prestolnica; 2. —; 3. južno-ameriška vrsta kamele; 4. drag kamen.

Rešitev kvadrata I

1. slap; 2. leto; 3. atol; 4. polh.

Rešitev

kdo bo pomagal...

Če prerežemo desko tako kakor kaže slika 2 in jo potem sestavimo tako kakor kaže slika 1 bo škoda popravljena in mojster zadovoljen.